

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії КОРСУН Віталій Володимирович народився 27 грудня 1983р.

Отримав вищу освіту в Українському державному хіміко-технологічному університеті за спеціальністю «Обладнання хімічних виробництв і підприємств будівельних матеріалів» у 2001-2006, диплом магістра, виданий 27.06.2006. Професійна кваліфікація: Науковий співробітник, викладач ВНЗ, інженер-механік.

У 2022 році вступив до аспірантури Національного технічного університету «Дніпровська політехніка» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування» (наказ про зарахування від 24.05.2022 № 278-с). Упродовж 2022-2026 рр. Корсун В.В. навчався в аспірантурі з дотриманням усіх вимог до виконання індивідуального плану наукової роботи й індивідуального навчального плану та виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Публічне управління та адміністрування» на кафедрі державного управління і місцевого самоврядування Навчально-наукового інституту державного управління.

Разова спеціалізована вчена рада, утворена рішенням Вченої ради Національного технічного університету «Дніпровська політехніка», МОН України, м. Дніпро від 10 липня 2026 року (Протокол № 19) у складі:

Голова разової спеціалізованої ради:

Сорокіна Наталія Григорівна, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування НТУ «Дніпровська політехніка»

Члени спеціалізованої вченої ради:

Рецензенти:

Матвєєва Ольга Юріївна, кандидат наук з державного управління, доцент, доцент кафедри державного управління і місцевого самоврядування НТУ «Дніпровська політехніка».

Кравцов Олег Валентинович, доктор наук з державного управління, доцент, доцент кафедри державного управління і місцевого самоврядування НТУ «Дніпровська політехніка»

Опоненти:

Осьмак Антон Сергійович, доктор філософії з державного управління, професор, професор кафедри національної економіки та публічного управління, Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана (м. Київ);

Воробйов Сергій Валерійович кандидат наук з державного управління, доцент кафедри менеджменту, маркетингу та публічного управління Національної академії статистики, обліку та аудиту,

на засіданні 10 вересня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» КОРСУНУ Віталію Володимировичу на підставі публічного захисту дисертації на тему «**Механізми мережевого управління в цифровому врядуванні**» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Дисертацію виконано у Національному технічному університеті «Дніпровська політехніка», МОН України, м. Дніпро.

Науковий керівник – доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування НТУ «Дніпровська політехніка», Квітка Сергій Андрійович.

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, українською мовою.

Наукова новизна одержаних результатів полягає у вирішенні актуального наукового завдання щодо теоретичного обґрунтування та розроблення концептуальних і практичних засад розвитку механізмів мережевого управління в системі цифрового врядування в умовах цифрової трансформації держави, європейської інтеграції та післявоєнного відновлення України:

уперше:

- розроблено концептуальну модель механізмів мережевого управління в системі цифрового врядування, яка, на відміну від існуючих підходів, базується на комплексній інтеграції цифрових платформ, мережевих спільнот, інструментів електронної демократії, технологій штучного інтелекту, сучасних засобів цифрової комунікації та цифрової взаємодії суб'єктів публічного управління. Запропонована модель забезпечує формування багаторівневої системи горизонтальної взаємодії органів державної влади, органів місцевого самоврядування, бізнесу, громадянського суспільства та міжнародних партнерів, що сприяє підвищенню ефективності вироблення й реалізації публічної політики, відкритості державного управління та розвитку цифрової демократії;

- запропоновано авторську стратегічну модель розвитку мережевого управління в Україні, яка поєднує інституційні, організаційні, технологічні та комунікаційні складові цифрового врядування і визначає пріоритетні напрями інтеграції технологій штучного інтелекту, блокчейн, цифрових платформ, відкритих даних та сучасних цифрових сервісів у систему публічного управління.

удосконалено:

- понятійно-категоріальний апарат науки публічного управління шляхом уточнення змісту понять «мережеве управління», «цифрове врядування», «цифрові механізми взаємодії влади та громадянського суспільства», «мережева управлінська взаємодія», «цифрова управлінська мережа», що дозволило конкретизувати їх місце в сучасній теорії публічного управління;

- наукові підходи до оцінювання рівня розвитку мережевого управління у територіальних громадах на основі комплексного врахування показників цифрової зрілості, розвитку цифрової інфраструктури, інтенсивності мережевої

взаємодії, цифрової участі громадян, рівня використання електронних сервісів та цифрових платформ;

– механізми цифрової взаємодії органів публічної влади з громадянським суспільством шляхом інтеграції сучасних цифрових платформ участі, електронних консультацій, цифрового громадського контролю, відкритих даних, інструментів електронної демократії та сучасних комунікаційних технологій;

– науково-методичні підходи до використання проєктного підходу при модернізації системи судового адміністрування на місцевому рівні на засадах мережевого управління та цифрової взаємодії.

дістали подальшого розвитку:

– теоретичні положення щодо трансформації взаємодії органів публічної влади, органів місцевого самоврядування, бізнесу та громадянського суспільства в умовах цифрової трансформації шляхом обґрунтування переходу від традиційної адміністративно-ієрархічної моделі до мережевої моделі публічного врядування;

– концептуальні підходи до використання технологій штучного інтелекту, аналітики великих даних, цифрових платформ та блокчейн-технологій у механізмах мережевого управління, що забезпечують підвищення ефективності прийняття управлінських рішень, прозорості діяльності органів влади та інформаційної безпеки;

– методичні підходи до визначення перспектив розвитку мережевих спільнот як суб'єктів публічного управління, їх інтеграції до процесів формування державної політики та розвитку сучасних механізмів цифрової демократії;

– науково-практичні рекомендації щодо впровадження інноваційних механізмів мережевого управління в Україні з урахуванням кращих європейських практик, міжнародного досвіду цифрового врядування та потреб післявоєнної відбудови держави.

Здобувач має 14 наукових публікацій за темою дисертації, з них 5 статті у наукових фахових виданнях України, 9 тез доповідей у матеріалах науково-практичних конференцій, що засвідчують апробацію результатів дисертації, зокрема:

1. Квітка, С., Мазур, О., & Корсун, В. (2024). Модернізація системи судового адміністрування на місцевому рівні: проєктний підхід. *Аспекти публічного управління*, 12(4), 36-41. <https://doi.org/10.15421/152446>

2. Квітка, С., Корсун, В., & Магиляс, Ю. (2024). Цифрова трансформація публічного управління: перспективні напрямки досліджень. *Аспекти публічного управління*, 12(3), 50-58. <https://doi.org/10.15421/152437>

3. Магиляс, Ю., Корсун, В., & Миргородська, М. (2023). Пріоритетні напрямки впровадження штучного інтелекту в публічне управління. *Аспекти публічного управління*, 11(4), 97-103. <https://doi.org/10.15421/152358>

4. Квітка, С., & Корсун, В. (2023). *Механізми мережевого управління взаємодією публічної влади та громадянського суспільства. Аспекти публічного управління*, 11(2), 81-87. <https://doi.org/10.15421/152322>

5. Корсун, В. (2022). *Глобальне громадянське суспільство в умовах цифрової трансформації. Аспекти публічного управління*, 10(6), 70-79. <https://doi.org/10.15421/152246>

У дискусії взяли участь (голова, рецензенти, офіційні опоненти).

Голова ради:

1. Сорокіна Наталія Григорівна, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування НТУ «Дніпровська політехніка».

Зауважень немає. Оцінка роботи позитивна.

Запитання: Уточніть у чому полягає головна наукова новизна запропонованої Вами моделі мережевого управління?

Корсун В.В. відповідь на запитання:

Головна наукова новизна полягає у розробленні концептуальної моделі механізмів мережевого управління в системі цифрового врядування. На відміну від підходів, де цифрові інструменти розглядаються окремо, запропонована модель інтегрує цифрові платформи, мережеві спільноти, цифрову демократію, цифрові комунікації та штучний інтелект у єдиний механізм взаємодії держави, місцевого самоврядування, бізнесу та громадянського суспільства.

Рецензенти:

2. Матвеева Ольга Юріївна, кандидат наук з державного управління, доцент, доцент кафедри державного управління і місцевого самоврядування НТУ «Дніпровська політехніка»

Рецензія позитивна. Зауваження і дискусійні положення:

1. У роботі мережеве управління характеризується як механізм, що забезпечує горизонтальну координацію та партнерство широкого кола суб'єктів. Водночас доцільно було б більш детально визначити межі мережевого підходу: які публічно-управлінські функції можуть ефективно реалізовуватися на основі горизонтальної координації, а які за своєю природою потребують збереження владно-ієрархічного механізму. Таке розмежування дозволило б чіткіше показати місце мережевого управління в загальній системі механізмів публічного управління.

2. Значна увага приділена цифровим платформам як інфраструктурній основі мережевої взаємодії. На нашу думку, перспективним було б глибше розглянути питання інституційної відповідальності оператора цифрової платформи. В умовах, коли платформа визначає правила доступу, модерації, обробки даних і видимості інформації, її оператор фактично набуває додаткових управлінських повноважень. Відповідно потребують уточнення механізми його підзвітності, контролю та оскарження рішень.

3. У дисертації обґрунтовується розвиток цифрової участі громадян і мережевих форм взаємодії як чинник демократизації публічного управління.

Водночас цифрові канали можуть посилювати нерівність між групами громадян з різним рівнем цифрових компетентностей, доступу до інтернету та здатності постійно брати участь у мережевих комунікаціях. Було б доцільно більш виразно визначити компенсаторні механізми, які забезпечують представництво груп із низькою цифровою включеністю та запобігають перетворенню цифрової участі на додатковий фактор нерівності.

4. Автор слушно пов'язує розвиток мережевого управління з післявоєнним відновленням України. Водночас цей напрям міг би бути конкретизований через розмежування мережевих механізмів, необхідних на різних фазах відновлення: невідкладного реагування, стабілізації, реконструкції та довгострокового розвитку. Різні фази передбачають відмінне співвідношення централізованої координації, автономії громад, участі міжнародних партнерів і громадянського суспільства.

5. У роботі розглядається використання великих даних та штучного інтелекту для підтримки управлінських рішень. На наш погляд, доцільно було б окремо розглянути проблему якості вихідних публічних даних. Ефективність алгоритмічних та аналітичних механізмів залежить не лише від технологій, а й від повноти, актуальності, сумісності та достовірності даних, що надходять від різних учасників мережі. Тому перспективним напрямом є визначення механізмів відповідальності за якість даних та процедур їх верифікації в міжвідомчих і міжсекторальних цифрових мережах.

Зазначені дискусійні положення стосуються переважно меж застосування мережевого підходу, інституційної відповідальності цифрових платформ, цифрової інклюзії, диференціації механізмів післявоєнного відновлення та управління якістю даних. Вони не мають принципового характеру, не впливають на загальну позитивну оцінку та не знижують наукової і практичної цінності дисертаційної роботи.

Запитання. Як запропоновані Вами механізми мережевого управління можуть бути використані у післявоєнному відновленні України?

Корсун В.В. відповідь на запитання: У післявоєнному відновленні мережеве управління може забезпечити координацію державних органів, територіальних громад, бізнесу, громадянського суспільства та міжнародних партнерів. Цифрові платформи дозволять об'єднати інформацію про потреби громад, проєкти та ресурси, забезпечити відкритість їх розподілу і громадський контроль. Мережеві механізми також сприятимуть залученню громадян до визначення пріоритетів відбудови та підвищенню прозорості й підзвітності управлінських рішень.

3. Кравцов Олег Валентинович, доктор наук з державного управління, доцент, доцент кафедри державного управління і місцевого самоврядування Національного технічного університету «Дніпровська політехніка», м. Дніпро.

Рецензія позитивна. Зауваження і дискусійні положення:

1. У підрозділах, присвячених методологічним засадам дослідження мережевих механізмів та оцінюванню рівня розвитку мережевого управління у територіальних громадах, автор слушно використовує системний, структурно-функціональний, інституційний та порівняльний підходи. Разом з тим

методична частина виграла б від більш детальної операціоналізації запропонованих показників мережевої взаємодії: визначення шкал, вагових коефіцієнтів, порядку агрегування та можливостей порівняння різних типів громад. Це підвищило б відтворюваність запропонованого підходу та полегшило його практичне використання.

2. Значне місце у роботі відведено міжнародному та європейському досвіду цифрового врядування й інтеграції України до глобального цифрового простору. Такий підхід є обґрунтованим з огляду на євроінтеграційний курс України. Водночас порівняльна частина могла б бути посилена чіткішим групуванням зарубіжних моделей мережевого управління за інституційними критеріями та визначенням меж їх перенесення в українські умови. Не всі інструменти, ефективні у стабільних адміністративних системах, можуть бути безпосередньо імплементовані в умовах війни, відновлення та нерівномірної цифрової спроможності територіальних громад.

3. У дисертації перспективи штучного інтелекту та блокчейн-технологій обґрунтовано як важливий напрям розвитку інноваційних механізмів мережевого управління. На нашу думку, цей блок доцільно було б доповнити більш формалізованою системою критеріїв визначення сфер, у яких застосування таких технологій є управлінсько доцільним, а також критеріїв оцінювання ризиків – алгоритмічної упередженості, непрозорості автоматизованих рішень, захисту даних, кібербезпеки та розподілу відповідальності між учасниками мережі. Це особливо важливо при використанні цифрових рішень у процесах, що безпосередньо впливають на права та інтереси громадян.

4. Автор обґрунтовує стратегічну модель розвитку мережевого управління в Україні та пов'язує її з європейською інтеграцією і післявоєнним відновленням. Водночас практична цінність моделі могла б бути додатково посилена розробленням поетапної «дорожньої карти» її реалізації з визначенням відповідальних суб'єктів, часових горизонтів, необхідних ресурсів та вимірюваних індикаторів результативності. Така деталізація сприяла б переходу від концептуальної моделі до інструменту стратегічного планування для органів публічної влади.

Наведені зауваження мають переважно дискусійний і рекомендаційний характер, окреслюють можливі напрями подальшого розвитку отриманих результатів та не знижують загальної позитивної оцінки дисертаційного дослідження.

Запитання. Які елементи зарубіжного досвіду мережевого управління найбільш доцільно впроваджувати в Україні?

Корсун В.В. відповідь на запитання. Для України найбільш важливими є європейські практики розвитку інтегрованих цифрових платформ, електронної ідентифікації, відкритих даних, електронних консультацій та залучення громадян до прийняття публічних рішень. Водночас зарубіжний досвід не слід механічно переносити в українські умови. Його необхідно адаптувати з урахуванням децентралізації, цифрової спроможності територіальних громад,

вимог європейської інтеграції, безпекових викликів та особливостей національного законодавства.

Офіційні опоненти.

4. Осьмак Антон Сергійович, доктор філософії з державного управління, професор кафедри національної економіки та публічного управління Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана (м. Київ);

Відгук позитивний. Зауваження і дискусійні положення:

1. У підрозділі 1.2 автор ґрунтовно характеризує методологічні засади дослідження мережевих механізмів у публічному управлінні та використовує системний, інституційний, структурно-функціональний і порівняльний підходи. Разом з тим робота виграла б від більш чіткої операціоналізації поняття «ефективність мережевого управління» через систему вимірюваних критеріїв та індикаторів. Це дозволило б безпосередніше пов'язати теоретичну модель із подальшим оцінюванням реальних управлінських мереж.

2. У другому розділі значну увагу приділено інтеграції України до глобального та європейського цифрового простору і зарубіжним моделям мережевого управління. На наш погляд, порівняльний аналіз міг би бути посилений виокремленням груп країн за моделями цифрового врядування та визначенням конкретних інституційних умов, за яких відповідні зарубіжні практики можуть бути адаптовані в Україні. Особливо важливим є врахування воєнного стану, післявоєнного відновлення та нерівномірної цифрової спроможності територіальних громад.

3. У підрозділах третього розділу автор обґрунтовує значний потенціал штучного інтелекту, великих даних, блокчейн та інших інноваційних технологій для розвитку мережевого управління. Водночас доцільним було б більш детально визначити систему управлінських та етичних критеріїв, за якими має прийматися рішення щодо застосування таких технологій у конкретних сферах публічного управління, а також механізми відповідальності за автоматизовані рішення, захист персональних даних та мінімізацію алгоритмічної упередженості.

4. Запропонована у підрозділі 3.4 стратегічна модель розвитку мережевого управління в Україні є одним із важливих прикладних результатів дисертації. Водночас її практична цінність могла б бути посилена розробленням детальної дорожньої карти реалізації із визначенням етапів, відповідальних суб'єктів, ресурсного забезпечення, часових горизонтів та системи індикаторів моніторингу. Це дало б можливість використовувати модель не лише як концептуальну конструкцію, але і як інструмент стратегічного планування.

Висловлені зауваження мають переважно рекомендаційний характер для перспектив подальшого розвитку досліджуваної проблематики і не знижують загальної позитивної оцінки дисертаційної роботи, її наукової новизни та практичної значущості.

Запитання: Які цифрові технології Ви вважаєте найбільш перспективними для розвитку мережевого управління в Україні?

Корсун В.В. відповідь на запитання. Найбільш перспективними вважаю цифрові платформи, штучний інтелект, технології великих даних, блокчейн та інструменти електронної демократії. Особливе значення має штучний інтелект, який дозволяє аналізувати значні масиви інформації, прогнозувати управлінські процеси та підтримувати прийняття рішень. Водночас ефективність забезпечує не окрема технологія, а їх інтеграція в єдине цифрове середовище взаємодії влади, громадян, бізнесу та громад.

5. Воробйов Сергій Валерійович кандидат наук з державного управління, доцент кафедри менеджменту, маркетингу та публічного управління Національної академії статистики, обліку та аудиту, (м. Київ).

Відгук позитивний. Дискусійні положення і зауваження:

1. У дисертації мережеві спільноти обґрунтовано розглядаються як суб'єкти публічного управління, здатні формувати порядок денний, здійснювати громадський контроль, ініціювати рішення та забезпечувати зворотний зв'язок між владою і громадянами. Водночас такий статус мережевих спільнот потребує більш чіткого розмежування між їх фактичною здатністю впливати на публічну політику та формальною інституціоналізацією як суб'єктів управлінських відносин. На наш погляд, робота виграла б від визначення критеріїв легітимності представництва мережевої спільноти, механізмів підтвердження її репрезентативності та меж відповідальності за участь у виробленні публічних рішень.

2. Автор приділяє значну увагу цифровим механізмам громадського контролю, електронній демократії та цифровому лобізму. Разом із тим у цифровому середовищі кількісна активність користувачів не завжди тотожна репрезентативній громадській участі: онлайн-кампанії можуть бути посилені ботами, координованими мережами, алгоритмічним ранжуванням або інформаційними маніпуляціями. Тому доцільним було б глибше розкрити механізми верифікації автентичності цифрової участі та способи відмежування реальної громадської позиції від штучно сформованої мережевої активності.

3. Окремим напрямом дисертації є модернізація системи судового адміністрування на місцевому рівні із застосуванням проектного підходу. Цей матеріал має практичну цінність, проте його зв'язок із центральною категорією «мережеве управління» міг би бути аргументований більш безпосередньо. Зокрема, варто було б чіткіше показати, які саме міжорганізаційні мережі, суб'єкти та канали координації формуються у процесі цифрової модернізації судового адміністрування і чим запропонований підхід відрізняється від традиційного проектного менеджменту в публічному секторі.

4. У роботі інтеграція України до глобального цифрового простору оцінюється переважно як чинник розвитку мережевої взаємодії та гармонізації управлінських механізмів. Водночас сучасна цифрова інтеграція формує і проблему залежності публічного сектору від зовнішніх технологічних платформ, хмарної інфраструктури, програмного забезпечення та стандартів. На наш погляд, у дисертації доцільно було б ширше розглянути співвідношення міжнародної цифрової інтеграції та цифрового суверенітету держави,

включаючи питання контролю над критичними даними, технологічної залежності та стійкості мережевої інфраструктури.

5: Запропонована автором концептуальна модель поєднує значну кількість елементів – цифрові платформи, мережеві спільноти, електронну демократію, цифрові комунікації та штучний інтелект. Водночас для подальшого розвитку моделі перспективним видається визначення механізму врегулювання конфліктів між учасниками мережі. Горизонтальна взаємодія не усуває суперечностей інтересів, а інколи робить їх складнішими через відсутність єдиного центру координації. Тому окремого опрацювання потребують процедури медіації, узгодження інтересів, визначення відповідального суб'єкта та механізми прийняття остаточного рішення у випадку мережевого конфлікту.

Наведені зауваження суттєво відрізняються за предметом від оцінки технологічної операціоналізації моделей і стосуються насамперед інституційної природи мережевого управління, легітимності цифрової участі, цифрового суверенітету та координації конфліктів. Вони мають дискусійний характер, окреслюють напрями подальших досліджень і не знижують загальної позитивної оцінки дисертаційної роботи.

Запитання. Яку роль відіграють мережеві спільноти у взаємодії публічної влади та громадянського суспільства?

Корсун В.В. відповідь на запитання. У дисертації мережеві спільноти розглядаються як важливі суб'єкти сучасного публічного управління. Вони забезпечують горизонтальну комунікацію, формування громадських ініціатив, зворотний зв'язок із владою та громадський контроль. Завдяки цифровим платформам такі спільноти можуть оперативно об'єднувати громадян навколо суспільно важливих проблем та брати участь у виробленні рішень. Це сприяє переходу від одностороннього інформування до партнерської моделі взаємодії влади й суспільства.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,
«Проти» 0 членів ради.

На підставі публічного захисту та результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує **Корсуну Виталію Володимировичу** ступінь доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Голова разової спеціалізованої
вченої ради

Наталія СОРОКІНА